

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Když zklame Bůh

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Když zklame Bůh

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

Když zklame Bůh

Příliš často slyším, že jsem tak trochu „exot“, když ještě dnes věřím v Boha. Prý žiji v národě, který je ateistický. Osobně si o tom myslím své, ale vede mne to k přemýšlení, proč dnes tolik lidí odmítá víru v Boha. Je to proto, že jim nebyla dána? Nebo je příčina někde v nich? Nemám na tom podíl i já a další věřící?

Co se z mého života mohou lidé v mém okolí dozvědět o Bohu, ve kterého věřím? Je narůstající počet bezvěrců důkazem toho, že žádný Bůh neexistuje?

V poslední době se také setkávám s lidmi, kteří mi říkají: „Víš, kdysi jsem v Boha věřil, dnes už v něho ale nevěřím, protože mne zklamal!“

JEŽÍŠ VYŘEŠÍ KAŽDÝ TVŮJ PROBLÉM

Poprvé jsem se s těmito lidmi, zklamanými Bohem, setkal krátce po sametové revoluci. Bydlel jsem v malém městečku, které právě prožívalo zvláštní senzací. Začal v něm působit charismatický misionář. Přiletěl až z Austrálie. Na čtrnáct dnů si pronajal sportovní halu, protože to byl největší sál ve městě. Každý večer

se v ní shromáždilo více jak tisíc lidí, kteří přijížděli i z okolních vesnic.

Poselství tohoto muže bylo jednoduché, přímočaré a přitažlivé. V každém svém kázání říkal: „Přijmi Ježíše Krista jako svého Spasitele. Když to uděláš, tak Ježíš vyřeší každý tvůj problém! Jsi bez práce? To se změní, začneš podnikat

a budeš vydělávat velké peníze. Rozpadá se ti manželství? Neboj se, Ježíš vás zase dá dohromady. Jsi nemocný? Máš rakovinu? Nepodléhej strachu, neumřeš, Ježíš tě uzdraví!“

Sportovní hala praskala každý večer ve švech. Všichni chtěli být zdraví, šťastní a bohatí. Tak proč by nepřijali víru v Boha, který jim tohle všechno dá? V našem městě vznikla během těch čtrnácti dnů nová církev, která měla při bohoslužbách vždy plno. Svou „víru v Ježíše“ při nich projevovali tak vehementně, až upadali do zvláštní extáze, při které se na zemi svíjeli v křečích s penou u úst.

Čas běžel a najednou se něco začalo měnit. Lidé, kteří přijali Krista, aby jim vyřešil všechny jejich problémy, najednou zjišťovali, že skutečnost je trochu jiná. Zvláště je zasáhla zpráva, že zemřela žena, kterou misionář během jedné přednášky uzdravil z rakoviny. To byl okamžik, který „nepřežila“ víra mnoha členů tohoto společenství. Potkával jsem je a tehdy jsem poprvé slyšel: „Bůh mne zklamal!“ Pokoušel jsem se jim vysvětlit, že je nezklamal Bůh, ale muž, který v Božím jménu sliboval něco, co Ježíš nikdy neřekl.

Vzpomínka z dětství

Při setkání s těmito zklamanými a zahorklými lidmi se mi vybavila dávná vzpomínka. Na bohoslužbě jsem tehdy

jako malý sedmiletý kluk slyšel v kázání biblický text, který mne zaujal. Ne, že bych se tehdy tolik zajímal o Boha, ale zdálo se mi, že by to mohlo vyřešit můj problém. Byl jsem totiž takový třídní otloukánek, co se neuměl prát.

Kazatel tehdy v kázání citoval text z 91. žalmu:

*„Byť jich po tvém boku padlo tisíc,
byť i deset tisíc tobě po pravici,
tebe nestihne nic takového.“*

Ta slova mne zaujala. Už jsem ani neposlouchal, co k tomu kazatel říkal dál. Úžasný text pro kluka, kterému ve třídě nabančí i holka. Těšil jsem se na pondělí. Ráno se pomodlím, řeknu Bohu, že se jdu v jeho jménu bít, a pak už jen budu vychutnávat pocit vítěze.

Zřejmě už tušíte, jak to dopadlo. Domů jsem přišel s utrženými knoflíky na košili, jedna nohavice byla rozpáraná a pod okem se mi pomalu začal dělat pěkný monokl. Navíc jsem dostal poznámku do žákovské knížky...

Ten den byl doma zrovna i táta. Jako kazatel tehdy působil v jiném městě a domů se vracel většinou na jednu noc v týdnu. Pak zase celý týden cestoval po Olomoucku a Jesenicku a navštěvoval svěřená církevní společenství. Oznamil jsem mu, že s Bohem končím, protože Bible lže. Táta se tvářil, jako by tomu nerozuměl, a tak jsem mu vše popsal. Se

slzami v očích jsem znovu opakoval, že Bible nemluví pravdu.

Táta mne nechal vymluvit a pak se mnou otevřel biblický text, který mi způsobil tolik trápení. Přečetl ho a začal mi

vysvětlovat, jak to vlastně je. Když dovyprávěl, už jsem se na Boha nezlobil a ani jsem neměl chuť s ním skončit. Pochopil jsem, že zmíněný žalm popisuje zkušenost muže, který tento žalm složil.

BIBLE JE JAKO MOZAIKA

Mnozí lidé dělají při čtení stejnou chybu, jakou jsem v dětství udělal i já. Svůj vztah k Bohu založí na biblických textech, které se jim líbí, a přitom ignorují další texty říkající něco jiného.

Připomeňme si žalm, jehož část mne tehdy tak zaujala. Autor této duchovní písně je neznámý. Z toho, co píše, je ale patrné, že musel s Bohem právě prožít něco zázračného. Je plný emocí, potřebuje se o ně podělit, a proto zpívá: „*Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného.*

Říkám o Hospodinu: ‚Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v něhož doufám.‘

Vysvobodí tě z osidla lovce, ze zhoubeného moru. Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště; pavézou a krytem je ti jeho věrnost.

Nelekej se hrůzy noci ani šípu, který létá ve dne, moru, jenž se plíží temnotami, náказы, jež šíří zhoubu za poledne. Byť jich po tvém boku padlo tisíc, byť i deset tisíc tobě po pravici, tebe nestihne nic takového.

Na vlastní oči to spatříš, uzříš odplatu, jež stihne svévolníky.

Máš-li útočiště v Hospodinu, u Nejvyššího svůj domov, nestane se ti nic zlého, pohroma se k tvému stanu nepřiblíží. On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách. Na rukou tě budou nosit, aby sis o kámen nohu neporanil; po lvu a po zmiji šlapat budeš, pošlapeš lvíce i draka.

Dám mu vyváznout, neboť je mi oddán, budu jeho hradem, on zná moje jméno. Až mě bude volat, odpovím mu, v soužení s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou, dlouhých let dopřeji mu do sytosti, ukáži mu svoji spásu.“

Není to nádherna? Problém je v tom, že tato slova neříká samotný Bůh, nejsou Božím slibem. Není to ani slib, který nám dává Ježíš Kristus. To jen autor této skladby zachycuje své emoce, které právě prožívá. Chce se s námi podělit o to, jak díky své zkušenosti vnímá svého Boha. Je pro něho bytostí, na kterou se může spolehnout.

Ďáblovo kázání

Tomu, kdo alespoň trochu zná biblická evangelia, se při čtení tohoto žalmu

musel vybavit jeden příběh z Ježíšova života. Čtyřicet dní po křtu za ním přichází ďábel a třikrát jej pokouší. Během druhého pokusu cituje část 91. žalmu: „*Tu ho vezme ďábel do svatého města, postaví ho na vrcholek chrámu a řekne mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů; vždyť je psáno: »Svým andělům dá příkaz a na ruce tě vezmou, abys nenarazil nohou na kámen!«*“

Ježíš mu pravil: „*Je také psáno: »Nebudeš pokoušet Hospodina, Boha svého«*“ (Matouš 4,5–7). Je to zvláštní. I ďábel používá Bibli a snaží se z ní kázat samotnému Bohu. Satan zná Bibli lépe než kterýkoliv člověk. Problém je v tom, k čemu tuto znalost používá.

Všimněme si, jakou odpověď dává Ježíš svému nepříteli. Říká, že takový výklad je pokoušením Boha! To jsou silná slova.

Zatímco ďábel používá biblické texty k tomu, aby útočil, Ježíš se slovy Bible brání před pokoušením. Myslím, že bychom si tuto informaci měli dobře uložit do svého nitra. Bible nemá být zbraní určenou k útoku, ale může mi dobře posloužit jako obranná zbraň.

Skládej kamínek ke kamínku

Bible je plná různých příběhů vytvářejících nádhernou mozaiku, která nám postupně pomáhá poznávat, jaký je náš Bůh. Jen je třeba mít trpělivost a skládat postupně kamínek ke kamínku tak dlou-

ho, až se z toho všeho stane nádherný obraz Boha a vše začne dávat smysl.

Biblické texty také odhalují emoce, které zažívají jednotlivé postavy. Ty jsou někdy plné euforie a nadšení z toho, čím zrovna prošly. Jindy jsou v depresi a bojují o svou víru, často dokonce pochybují o tom, jestli je Bůh slyší a zda vůbec je.

Podívejme se na jiný žalm. To, co píše David, jeho autor, nám může připadat jako přesný opak úvodního textu: „*Smluj se nade mnou, Bože, neboť po mně šlapě člověk, válečník mě denně utiskuje. Denně po mně šlapou ti, kteří proti mně sočí, těch, kdo zpuštěně válčí proti mně, je mnoho. Přichází den strachu, já však doufám v tebe.*“

V Boha, jehož slovo chválím, v Boha doufám, nebojím se, co mi může udělat tělo? Denně překrucují moje slova, vymýšlejí na mě kdedo zlého. Srocují se, číhají a stopují mě, o mé bezživotí usilují. Vyzáznout je necháš za ty ničemnosti? Takové lidi sraz, Bože, svým hněvem! O mém vyhnanství si vedeš záznam; ukládej si do měchu mé slzy. Což je v svých záznamech nemáš?“ (Žalm 56,2–9).

Všimněme si toho rozdílu. David tu neopěvuje Boha za to, že jej chrání před jakýmkoliv problémem. Zoufale volá k Bohu, protože má pocit, že se v tom, co právě prožívá, brzy utopí. Netrápí jej nějaké maličkosti. Jeho nepřátelé se jej pokoušejí zabít a on už neví, kam by před nimi utekl.

Udělá ale to nejlepší, co může – jde se svým strachem a s problémy za Tím, kdo mu jako jediný může pomoci, jde za Hospodinem.

Myslím, že už tato malá ukázka z Žalmů nám pomáhá pochopit, jaký je Bůh, i to, že nám neslibuje bezproblémový život. Neodstraní nám z cesty jakoukoliv překážku a problém, ale zůstává s námi, když toto vše překonáváme na naší cestě životem.

JEŽÍŠ HRAJE FÉROVĚ

Každému člověku, který má pocit, že jej Bůh zklamal, doporučuji, aby si přečetl evangelia až do konce a velice pozorně. Ježíš totiž svým následovníkům nikde neslibuje bezstarostný život bez nemocí a problémů.

Krátce předtím, než se Ježíš z naší Země vydal na dlouhou cestu vesmírem, vyslovil zvláštní výzvu, která je současně i zaslíbením. I na naši adresu říká: „*Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku*“ (Matouš 28,18–20).

Všimněme si – žádný slib, že všude okolo budou problémy, nemoci a smrt bude kosit tisíce lidí, ale nám se nic ne-

Utrpení člověka nejen překvapí, ale i zastaví. Toto zastavení je příležitostí k zamyšlení se, uvažování, meditaci. K promýšlení toho, nač při všem denním shonu a časovém stresu není čas. Jak ho využíváme?

Jaro Křivohlavý

stane. Jen ujištění, že na to vše, co nás v životě potká, nezůstaneme sami.

Pro toho, komu to ještě nestačí, aby si uvědomil, že Ježíš neslibuje pohodový a bezproblémový život, Ježíš přidává varování: „*Mějte se na pozoru před lidmi; neboť vás budou vydávat soudům, ve svých synagógách vás budou bičovat, budou vás vodit před vládcce a krále kvůli mně, abyste vydali svědectví jim i národům... Vydá na smrt bratr bratra a otec dítě, povstanou děti proti rodičům a připraví je o život. Budou vás všichni nenávidět pro mé jméno; ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen.*

Když vás budou pronásledovat v jednom městě, prchněte do jiného... A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle“ (Matouš 10,17–28).

Ježíš tě předem férově upozorňuje na to, co tě může potkat, když se přidáš

na jeho stranu. Většina ti nebude tleskat. Možná se setkáš s tím, že tě nepochopí ani tví nejbližší.

Dám ti stokrát víc

Vzpomínám na stařečka, kterého jsem jako kluk potkával v mém církevním společenství. Sedával vždy vzadu u zdi a nikdy se moc neprojevoval. Neměl potřebu mluvit. Přesto nevynechal ani jednu bohoslužbu. Říkal, že jsme jeho nová rodina, protože ta jeho se jej zřekla, když byl ještě mladý. Ze dne na den byl najednou sám, protože přijal víru, se kterou jeho rodiče nesouhlasili. V té době se učil u Bati svému řemeslu. Rodiče mu zakázali jezdit domů a tak najednou ani nemohl za kamarády, mezi kterými vyrůstal. Svým rodičům už dávno odpustil. Jak říkal, našel novou rodinu v našem společenství. Připomínal přitom zvláštní Ježíšův slib: „*Amen, pravím vám, není nikoho, kdo opustil dům nebo bratry nebo sestry nebo matku nebo otce nebo děti nebo pole pro mne a pro evangelium, aby nyní, v tomto čase, nedostal spolu s pronásledováním stokrát více domů, bratří, sester, matek, dětí i polí a v přicházejícím věku život věčný*“ (Marek 10,29.30).

Ježíš nám neslibuje snadný život. Možná díky své víře přijdeme o některé kamarády nebo i příbuzné, kteří se za nás budou stydět nebo jim budou vadit naše morální zásady.

Také jsem přišel o pár kamarádů a přátel. Mohu ale potvrdit, že to, co říká Ježíš, platí. Díky své víře mám minimálně stokrát víc přátel. Rád vzpomínám na Petra, který mi pomohl v době mé základní vojenské služby. Najednou jsem se ocitl v Tachově a tři měsíce jsem neměl vycházku.

Petr mne do té doby neznal. Jen se od někoho dověděl, že do kasáren v jeho městě převeleli mladého kluka, který věří stejně jako on. Od té chvíle jsem věděl, že každou sobotu ve čtyři odpoledne zazvoní na mé rotě telefon dozorcího od hlavní brány a pak se ozve: „Četař absolvent Fürst má na bráně návštěvu.“ Díky tomu jsem pak mohl na dvě hodiny vypadnout z té „zelené pakárny“, jak jsme tehdy s oblibou říkali.

Ježíš nelže, když slibuje, že nám vynahradí „ztráty“, které přináší víra. Alespoň má zkušenost to potvrzuje.

Chystám ti pokojíček v nebi

Život mne přesvědčil o pravdivosti všech Ježíšových slibů. Proto mu věřím i ve slibu, který se má teprve naplnit. Krátce před tím, než byl ukřižován, uklidňuje své učedníky: „*Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu*

vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já“ (Jan 14,1–3).

Tento text mám rád už od dětství. Vyrůstal jsem v početné rodině. V dětském pokoji nás bylo pět. Závídel jsem tehdy spolužáku Láďovi, který měl svůj pokoj jen pro sebe. Věděl jsem, že pokud budu doma, vždy se budu muset dělit o pokoj s některým sourozencem. Když jsem pak četl tato Ježíšova slova, zněla mi jako rajska hudba. V nebi budu mít svůj pokoj.

Ježíš nám neslibuje bezproblémový život. Říká, že nás čekají různé životní překážky. Tím si můžeme být jisti stejně jako tím, že nás Ježíš nenechá samotné. Bude vždy s námi. Buď osobně, i když neviditelně, nebo prostřednictvím našich kamarádů a přátel, kteří podobně jako my

svěřili svou budoucnost do Božích rukou.

Náš pozemský život jednou skončí. Přejde doba, kdy budeme v hrobě čekat na vzkříšení k věčnému životu. V daný čas nás Ježíš povolá k věčnému životu, který budeme prožívat v dokonalém prostředí Božího království, v prostředí, kde nás už nebudou trápit žádné problémy a bolesti, pláč ani loučení. Bůh zničí zlo i smrt.

V knize Zjevení Jana můžeme o kvalitě věčného života číst následující konstataování: *„Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo“* (Zjevení 21,3.4).

KŘESŤANSKÝ DOBRODRUH

„Být křesťanem, to musí být nuda! Vždyť ty ani nevíš, o co vše tě tvá víra připravuje!“ Tato slova jsem slyšel od kluka, který chodil na stejnou školu jako já. Nemohl pochopit, že jsem se kvůli Ježíši rozhodl vzdát alkoholu a kouření. Pro něho to bylo úžasné dobrodružství. Každé pondělí se chlubil tím, kolik toho o víkendu vypil a vykouřil.

Přišel den, kdy jsme dokončili školní docházku. Ještě při loučení si neodpustil poznámku: „Je mi tě líto!“ Pak jsme se dlouho neviděli. Potkal jsem jej o dva-

cet let později a nepoznal jsem jej. Jeho životní styl jej tak zničil, že byl úplně odkázaný na pomoc své manželky.

Spousta mladých lidí má pocit, že být křesťanem je nuda. Opak je pravdou. Křesťanství je velice dobrodružné. Svě svědectví o tom podává apoštol Pavel. Tento Žid, který se stal křesťanem a byl pak pronásledován Židy i Římany, v závěru života píše: *„Namáhal jsem se usilovněji, ve vězení jsem byl vícekrát, ran jsem užil do sytosti, smrti jsem často hleděl do tváře.“*

Od Židů jsem byl pětkrát odsouzen ke čtyřiceti ranám bez jedné, třikrát jsem byl trestán holí, jednou jsem byl kamenován, třikrát jsem s lodí ztroskotal, noc a den jsem jako trosečník strávil na širém moři.

Častokrát jsem byl na cestách – v nebezpečí na řekách, v nebezpečí od lupičů, v nebezpečí od vlastního lidu, v nebezpečí od pohanů, v nebezpečí ve městech, v nebezpečí v pustinách, v nebezpečí na moři, v nebezpečí mezi falešnými bratřími, v námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žízni, v častých postech, v zimě a bez oděvu“ (2. Korintským 11,23–27).

Myslím, že tato slova nepotřebují komentář. Pokud vám bude někdo tvrdit, že Bůh slibuje bezstarostný život, vzpomeňte si na toto osobní vyznání, které píše muž považující se za apoštola Ježíše Krista.

Ti, kteří ve víře vítězí

Apoštol Pavel napsal nádherné svědectví, ve kterém popisuje hrdiny víry. Nejprve připomene životní příběhy některých z nich, aby hned nato položil otázku: „Mám ještě pokračovat? Vždyť by mi nestačil čas, kdybych měl vypravovat o Gedeónovi, Barákovi, Samsonovi, Jeftovi, Davidovi, Samuelovi a prorocích, kteří svou vírou dobývali království, uskutečňovali Boží spravedlnost, dosáhli toho, co jim bylo zaslíbeno; zavírali tlamy lvům, krotili plameny ohně, unikali ostří meče,

v slabosti nabývali síly, vedli si hrdinsky v boji, zaháněli na útěk vojska cizinců; znám se jejich mrtví vraceli vzkríšení“ (Židům 11,32–34).

Pavel nejprve připomíná příběhy, které čteme rádi. Už jako kluk jsem rád naslouchal vyprávění o tom, jak mladý David zabil Goliáše. Tenhle klučina se postavil proti zápasníkovi, který byl o mnoho větší. Nebál se cizího vojáka, před kterým se třásl i zkušený bojovník. Stačilo mu k boji pár oblázků a prak, se kterým to náramně uměl. Vlastně potřeboval ještě něco. Poslechněme si, jak odpovídá na výsměch, kterým jej na začátku jejich souboje vítal Goliáš: „*Pelištejce se k Davidovi pomalu přibližoval a před ním jeho štítonoš. Pelištejec se podíval, spatřil Davida a pohrdl jím, protože to byl mladíček, ryšavý, krásného vzhledu. Pelištejec na Davida pokřikoval: ‚Copak jsem pes, že na mě jdeš s holí?‘ A Pelištejec zlořečil Davidovi skrze své bohy. Pokřikoval na Davida: ‚Pojd’ ke mně, ať vydám tvé tělo nebeskému ptactvu a polnímu zvířectvu.‘*

Ale David Pelištejci odpověděl: ‚Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských řad, kterého jsi potupil. Ještě dnes mi tě Hospodin vydá do rukou. Zabiji tě a srazím ti hlavu. Ještě dnes vydám mrtvoly z pelištejského tábora nebeskému ptactvu a zemské zvěři. Celý svět pozná, že při Izraeli stojí Bůh.

*A celé toto shromáždění pozná, že Hospodin nezachraňuje mečem a kopím. Vždyť boj je Hospodinův. On vás vydá do našich rukou.*⁶

Když Pelištejec vykročil a přibližoval se k Davidovi, David rychle vyběhl z řady proti Pelištejci. David sáhl rukou do mošny, vzal odtud kámen, vymrštil jej z praku a zasáhl Pelištejce do čela. Kámen mu prorazil čelo a on se skácel tváří k zemi. Tak zdolal David Pelištejce prakem a kamenem, zasáhl Pelištejce a usmrtil ho, aniž měl v ruce meč. David přiběhl a stanul u Pelištejce. Popadl jeho meč, vytrhl jej z pochvy a usmrtil ho; utal mu jím hlavu“ (1. Samuelova 17,41–51).

Takové příběhy čteme velice rádi. Kdo z nás by nechtěl být stejným hrdinou, jako byl David?

Věřím v slunce, přestože nesvítí.

Věřím v lásku, přestože ji nikdo neproказuje.

Věřím v Boha, přestože nemluví.

Anonym na zdi v koncentračním táboře

Ti, kteří pro víru riskují

Občas se mi stává, že vidím jen konečné vítězství toho svého hrdiny, ale neuvědomuji si, co jeho triumfu předcházelo. Stalo se mi to i s příběhem, zapsaným v bib-

lické knize proroka Daniela. Vzpomíná v něm na tři kamarády.

Král Nebúkadnesar tehdy nechal postavit obrovskou zlatou sochu. Znázorňovala krále a panovník rozkázal, že se této soše musí poklonit každý obyvatel Babylonie, který něco znamená. Pokud by někdo odmítl, čeká jej trest smrti upálením v roztopené peci.

Ke slavnostnímu odhalení sochy byli přizváni i tři Židé: Šadrak, Měšak a Abed-nego. Tito muži se odmítají klanět. Král si je předvolává, a protože si jich váží, nabízí jim ještě jednu šanci, aby se poklonili. Oni mu ale odpovídají: *„Nebúkadnesare, nám není třeba dávat ti odpověď. Jestliže náš Bůh, kterého my uctíváme, nás bude chtít vysvobodit z rozpálené ohnivé pece i z tvých rukou, králi, vysvobodí nás. Ale i kdyby ne, věz, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se nepokloníme“ (Daniel 3,16–18).*

Král se rozčílil a po chvíli dává příkaz, aby byli ti tři vhozeni do pece. Podívejme se, jak to dopadlo: *„Protože královo slovo bylo přísné a pec byla nadmíru vytopena, ony muže, kteří Šadraka, Měšaka a Abed-nega vynesli, usmrtil plamen ohně. A ti tři muži, Šadrak, Měšak a Abed-nego, padli svázání do rozpálené ohnivé pece.*

Tu král Nebúkadnesar užasl a chvatně vstal. Otázal se královské rady: „Což jsme nevhodili do ohně tři svázané muže?“

Odpověděli králi: „Jistěže, králi.“

Král zvolal: „Hle, vidím čtyři muže, jsou rozvázaní a procházejí se uprostřed ohně bez jakékoli úhony. Ten čtvrtý se svým vzhledem podobá božímu synu.“

I přistoupil Nebúkadnesar k otvoru rozpálené ohnivé pece a zvolal: „Šadraku, Měšaku a Abed-nego, služebníci Boha nejvyššího, vyjděte a pojdte sem!“ Šadrak, Měšak a Abed-nego vyšli z ohně.

Satrapové, zemští správci a místodržitelé a královská rada se shromáždili, aby viděli ty muže, nad jejichž těly neměl oheň moc; ani vlas jejich hlavy nebyl sežehnut, jejich pláště nedoznaly změny, ani nebyly cítit ohněm.

Nebúkadnesar zvolal: „Požehnaná buď Bůh Šadrakův, Měšakův a Abed-negův, který poslal svého anděla a vysvobodil své služebníky, kteří na něj spoléhali. Přestoupili královo slovo a vydali svá těla, aby nemuseli vzdát poctu a klanět se nějakému jinému bohu než bohu svému...“ (Daniel 3,22–28).

Další příklad, který dokazuje, že život lidí, kteří svůj život svěří do Božích rukou, není snadný. Víra nás může přivést do situací, kdy nám jde o život.

Karel se v padesátých letech ocitl v Jáchymovských dolech. Kvůli své víře odmítl během základní vojenské služby nosit a používat zbraň. Byl odsouzen k několika měsícům práce v uranových dolech. Při jeho vyprávění o tom, co vše tam zažil, mi běhal mráz po zádech. Vždy, když na to vzpomínal, nakonec řekl: „Ale přežil jsem. S pomocí Boží!“

Ti, kteří pro víru umírají

Víra přivádí člověka do složitých situací. Mnozí dokonce kvůli Bohu riskují svůj život. Ne každý ale může na konci svého příběhu říci s Karlem: „Ale přežil jsem. S pomocí Boží!“

Také v Bibli jsou příběhy těch, kteří nepřežili. Apoštol Pavel je komentuje slovy: „Jiní byli mučeni a odmítli se zachránit, protože chtěli dosáhnout něčeho lepšího, totiž zzkříšení. Jiní zakusili výsměch a bičování, ba i okovy a žalář. Byli kamenováni, mučeni, řezáni pilou, umírali pod ostrím meče. Chodili v ovčích a kozích kůžích, trpěli nouzi, zakoušeli útisk a soužení.

Svět jich nebyl hoden, bloudili po pouštích a horách, skrývali se v jeskyních a roklích země.

„Dvě věci naplňují mou mysl vždy novým a rostoucím obdivem a úctou, čím častěji se jimi zabývá: hvězdné nebe nade mnou a mravní zákon ve mně.“

Immanuel Kant

A ti všichni, ačkoliv osvědčili svou víru, nedočkali se splnění toho, co bylo zaslíbeno, neboť Bůh, který zamýšlel pro nás něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli cíle bez nás“ (Židům 11,35–40).

I dnes, než přečteš tuto brožuru, zemře někde další křesťan pro svou víru. V mnoha zemích, které ovládá islám, čeká smrt na každého, kdo se rozhodne opustit Mohameda a svěřit svůj život Ježíši. Každý rok takto zemřou tisíce lidí.

Spousta poctivých a věrných Božích služebníků zaplatila za svou oddanost životem. Zemřeli, protože si neuměli představit život bez Boha. Zemřeli, protože věřili, že jim jejich Pán jejich utrpení i smrt vynahradí věčným životem, který začne, až Bůh ukončí hříšné dějiny tohoto světa.

OPRAVDU ZA TO MŮŽE BŮH?

Mnozí lidé tvrdí, že nevěří, protože jim víra nebyla dána „shůry“. Za jejich nevěru vlastně může Bůh. Tedy, pokud existuje.

Další říkají, že zkusili věřit, ale nakonec svou snahu vzdali, protože je Bůh zklamal, když nesplnil to, co od něho čekali.

Opravdu za to může Bůh? A je větší absence víry v Boha důkazem toho, že žádný Bůh vlastně není?

Není ten problém v nás? Pokud nevěřím v Boha, neměl bych raději přemýšlet o tom, co dělám špatně já?

Bůh v oku potkana

Už ses někdy díval zblízka do očí potkana? Ne? Tak to jsi o hodně přišel. V oku tohoto hlodavce je možné vidět černou perlu nebo třeba krásnou hvězdu. Já jsem v něm zhruba před padesáti lety objevil stopu Stvořitele.

Byli jsme tehdy s tatínkem na procházce v parku. Stále jsem odbíhal a obdivoval krásu přírody. Každou chvíli

jsem k sobě volal tátu a ukazoval mu své objevy. Nebo jsem se naopak ptal, jak to čtyřleté děti dělají, a on se mi snažil odpovídat na stále nové a nové otázky.

Když táta zaregistroval podezřelý klid, zpozorněl. Chvilí se rozhlížel a pak mne uviděl, jak klečím na kolenou a skláním se k něčemu, co na tu dálku neviděl. Když přišel blíž, zjistil, že zblízka obdivuji mrtvého potkana, který tam ležel vedle cesty.

Nejdřív mne chtěl odehnat, ale pak si to rozmyslel. Došel až ke mně a uslyšel, jak si říkám sám pro sebe: „Ty oči jsou jak malé perličky. To je krása. Bože, krásně jsi stvořil...“ Klekl si vedle mne a spolu se mnou objevil a obdivoval zvláštní třpyt v očích mrtvého hlodavce. Když jsme se dost pokochali tou nádherou, začal nový proud mých otázek...

Tehdy jsem si asi poprvé v životě uvědomil, co vše nám příroda může vyprávět o svém Tvůrci. Král David napsal: „*Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou*“ (Žalm 19,2).

David viděl stopy Boha ve hvězdách, malý Vlastík v očích potkana.

Dobře vyrobená берушка

Děti jsou dobrými pozorovateli a mají někdy schopnost dělat zvláštní závěry svého bádání. V době studií na VUT v Brně jsem jednou ráno cestoval tramvají do školy. (Brňáci ať mi prominou, že jsem nepoužil termín šalina, kterému by polovina čtenářů nerozuměla.) Na sedačce u dveří seděla na mamincině klíně malá holčička. Na zastávce najednou otevřenými dveřmi přilétla берушка a sedla si jí na ruku. Chvilí si ji prohlížela a pak se ozvalo: „Maminko, kde se takové беруšky vyrábějí?“ Od nervózní maminky se dověděla, že se takové беруšky nikde nevyrábějí, ale že se prostě rodí, a také, že má být potichu. Dívinka chvilí mlčela, pozorovala svou берушку a pak sama pro sebe, ale dost hlasitě shrnula výsledek svého uvažování do závěrečné věty: „Ale stejně, ten, kdo ty беруšky vyrábí, musí být fakt dobrý!“

Ztráty dospělosti

S dospělostí tento pohled na svět ztrácíme. Už si nemyslíme, že vše musí někdo pořádně vymyslet a pak vyrobit. Jsme schopni uvěřit, že vesmír okolo nás i život v něm vznikl jen tak, sám od sebe. Když vidím pěkný stůl, obdivuji stolaře, který ho vyrobil. Když si oblékám nové sako, smekám před švadlenou, která ho

nejen nastříhala, ale také ušila tak, že mi padne, přestože má postava není zrovna dokonalá.

Čas od času slyším otázku: „Proč se Bůh neukáže? Kdybych jej uviděl, uvěřil bych!“ Nemyslím, že je to pravdivé a poctivé vyjádření. Apoštol Pavel se s podobnou námitkou setkal také, a proto píše: *„Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu“* (Římanům 1,19.20).

Pánové Suchý a Šlitr kdysi zpívali: *„Dítě školou povinné, dovede to, co my ne...!“* Je to pravda. Zatímco my dospělí o Boží jsočnosti složitě diskutujeme, malé dítě jej dokáže vidět i v oku mrtvého potkana.

Kdo to nevzdá, Boha nakonec najde

Proč věřím v Boha? Jedním z důvodů je poznání, že většinu toho, co vidím okolo sebe a co využívám ve svém životě, musel někdo vymyslet a pak také vyrobit. Z toho usuzuji, že stejně je to i s vesmírem, přírodou a nakonec i s námi lidmi. Mé úvahy na toto téma končí konstatováním, které se shoduje s moudrým vyjádřením malé dívky v tramvaji: **„ALE STEJNĚ, TEN, KDO TY BERUŠKY VYRÁBÍ, MUSÍ BÝT FAKT DOBRÝ!“**

Pokud máš pocit, že tě Bůh zklamal, čekal jsi, že z tvého života odstraní problémy, nemoci a trápení, zkus dát Bohu ještě jednu šanci. Začni jej hledat znovu. Hledej jej v evangeliích. Pozorně čti Ježíšův příběh, pečlivě naslouchej tomu, co kázal, a pozoruj, jak jednal s lidmi. Věřím, že když to uděláš, tak nakonec uznáš, že to nebyl Bůh, kdo tě zklamal.

Jestli někdy nějaký člověk měl důvod se k Bohu otočit zády, tak to byl Jób. Ale to se nestalo. Bůh Jóba nemusel k věrnosti přemlouvat nebo nutit. Jób jej miloval – i přes veškerou svízeľ.

Clifford Goldstein

Lev Nikolajevič Tolstoj napsal: „*Tvá nevíra neplyne z toho, že by Bůh nebyl, ale z toho, že na tvé víře je něco nesprávného.*“

Nezklamal Bůh, ale křesťané, kteří jeho jménem slibovali to, co Bůh nikdy nezalíbil.

Křesťanský myslitel Augustin ve své modlitbě říká svému Bohu: „*Stvořil jsi nás pro sebe a nepokojné jest srdce naše, dokud nespočine v Tobě.*“ Bůh nás stvořil s touhou uctívat někoho, kdo nás přesahuje. Pokud se vzdáme Boha, pak v našem nitru zůstane zvláštní prázdnota.

V Bibli je příběh, který doporučuji k přečtení každému, kdo má pocit, že jej Bůh zklamal. Biblická kniha Jób nese jméno muže, který by možná mohl mít právo říci, že jej Bůh zklamal. Snažil se žít podle pravidel daných Bohem. Byl poctivý, čestný a bohabojný. Dlouho žil v přepychu a byl nejbohatším mužem široko daleko. Měl milující ženu a deset širokých dětí.

Jednoho dne se to vše zvrtilo. Přišel o majetek i o děti. Jeho žena těžce snášela nemoc, kterou Jób onemocněl. Jeho přátelé si mysleli, že má nějaký tajný hřích, protože jinak by jej Bůh nemohl tak trestat. Nakonec v tom Jób zůstal úplně sám...

Vůbec tomu nerozumí a tak pokládá Bohu spoustu otázek. Bůh mu odpovídá, ale zdá se, jako by mluvil o něčem úplně jiném, než na co se jej Jób ptá. Přesto Jób na konci příběhu radostně říká: „*Jen z doslechu o tobě jsem slyšel, teď však jsem tě spatřil vlastním okem*“ (Jób 42,5).

Jób to nevzdal. I když měl pocit, že jej Bůh zklamal a opustil v tu nejméně vhodnou chvíli, nakonec poznává, že s ním Bůh byl po celou dobu jeho rodinné tragédie.

Pokud máš pocit, že tě Bůh zklamal, dej mu ještě jednu šanci. Přeji ti, abys mohl nakonec říci stejné vyznání, jaké zaznělo z Jóbových úst.

Když zklame Bůh

Vlastimil Fürst

Znamení doby 11

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6

e-mail: expedice@adventorion.cz, www.adventorion.cz

Odpovědná redaktorka: Milada Macháňová

Grafická úprava: Robert Prokopec

Foto na obálce: www.churchphoto.de

Vytiskla tiskárna ARTRON, s.r.o., Boskovice

Praha 2014

Chcete-li se o daném tématu dovědět víc,
kontaktujte Středisko korespondenčních kurzů, www.skk.cz.

Zdá se nám někdy, že Bůh neplní své sliby, že vlastně zklamal? Nebojme se podívat, co Bible skutečně říká, a odlišit to od svých vlastních dojmů a představ. Bible je plná různých příběhů vytvářejících pestrou mozaiku, která nám postupně pomáhá poznávat, jaký je náš Bůh. Je jen třeba mít trpělivost a skládat postupně kamínek ke kamínku tak dlouho, až sestavíme nádherný obraz Boha a vše začne dávat smysl.

